

חוק אכיפת פסקי-חוק, התשי"ח-1958 ¹

1. הגדרה

בחוק זה -

"פסק-חוק" - פסק-דין שניתן על-ידי בית-משפט במדינה זרה בענין אזרחי, לרבות פסק-דין לתשלום פיצויים או נזקים לצד שנפגע, אף כשלא ניתן בענין אזרחי.

2. אי-אכיפה אלא לפי חוק זה

לא ייאכף בישראל פסק-חוק אלא לפי חוק זה.

3. תנאים לאכיפה

(תיקון התשל"ה)

בית-משפט בישראל רשאי להכריז פסק-חוק כפסק אכיף אם מצא שנתקיימו בו תנאים אלה:

(1) הפסק ניתן במדינה שלפי דיניה בתי-המשפט שלה היו מוסמכים לתתו;

(2) הפסק אינו ניתן עוד לערעור;

(3) החיוב שבפסק ניתן לאכיפה על פי הדינים של אכיפת פסקי-דין בישראל, ותכנו של הפסק אינו סותר את

תקנת הציבור;

(4) הפסק הוא בר-ביצוע במדינה בה הוא ניתן.

4. הדדיות באכיפה

(א) פסק-חוק לא יוכרז אכיף אם ניתן במדינה שלפי דיניה אין אוכפים פסקים של בתי-המשפט בישראל.

(ב) על פי בקשת היועץ המשפטי לממשלה רשאי בית-המשפט לאכוף פסק-חוק, אף כשלא נתקיימה הדדיות כאמור בסעיף

קטן (א).

5. מועד לאכיפה

לא ייזקק בית-המשפט לבקשת אכיפה של פסק-חוק שהוגשה כעבור יותר מחמש שנים מיום מתן הפסק, אלא אם הוסכם בין

ישראל לבין המדינה בה ניתן הפסק על תקופה אחרת, או אם מצא בית-המשפט סיבות מיוחדות המצדיקות את האיחור.

6. הגנה מפני אכיפה

(תיקונים)

(התשל"ה, התש"ן)

(א) פסק-חוק לא יוכרז אכיף אם הוכח לבית המשפט אחד מאלה:

(1) הפסק הושג במרמה;

(2) האפשרות שניתנה לנתבע לטעון טענותיו ולהביא ראיותיו לפני מתן הפסק לא היתה, לדעת בית

המשפט, סבירה;

(3) הפסק ניתן על-ידי בית-משפט שלא היה מוסמך לתתו על פי כללי המשפט הבין-לאומי הפרטי החלים

בישראל;

(4) הפסק נוגד פסק-דין אחר שניתן באותו ענין בין אותם בעלי-דין ושעודנו בר-תוקף;

(5) בעת הגשת התביעה בבית-המשפט במדינה הזרה היה משפט תלוי ועומד, באותו ענין ובין אותם בעלי-

דין, בפני בית-משפט או בית-דין בישראל.

(ב) לענין סעיף קטן (א)(3), לא יראו אדם כמי שהסכים לסמכותו של בית משפט שנתן נגדו פסק חוץ (להלן - חייב בדיון)

בשל כך בלבד שהתייצב בפני אותו בית המשפט, בין על תנאי ובין ללא תנאי, וטען בדבר אחת או יותר מאלה:

(1) כפירה בסמכותו של בית המשפט או מחאה נגדה;

(2) ביטול ההליך או עיכובו לצורך העברת הסכסוך לבוררות או להכרעת בית משפט במדינה אחרת;

(3) שחרור נכסיו שנתפסו או צפויים להיתפס, או הגנה עליהם.

(ג) אין נפקא מינה אם בנוסף לטענות כאמור בסעיף קטן (ב) טען החייב בדיון טענות לגופו של הסכסוך או שהשתתף בהליך

בכל דרך אחרת, ובלבד שעשה כן לפני שניתנה החלטתו הסופית של אותו בית המשפט לענין הסמכות.

7. סייג לאכיפה

פסק-חוץ לא יוכרז אכיף אם אכיפתו עלולה לפגוע בריבונותה של ישראל או בבטחונה.

8. אכיפה של פסק זמני וצו ביניים

רשאי בית-המשפט, אם ראה צידוק לכך בנסיבות הענין, לאכוף פסק-חוץ זמני או צו ביניים בעניני מזונות, אף כשהוא ניתן עוד לערעור, ובלבד שנתקיימו בו שאר התנאים האמורים בחוק זה.

9.

(בוטל).

10. הוצאה לפועל של פסק-חוץ אכיף

(תיקון התשל"ח)

(א) פסק-חוץ שהוכרז אכיף, דינו לענין הוצאה לפועל כדיון פסק שניתן כדיון בישראל.

(ב) פסק-חוץ שהוכרז אכיף ושחייב בו אדם בתשלום במטבע חוץ, יקויים החיוב בישראל בתשלום במטבע ישראלי לפי שער החליפין ביום התשלום; אולם החייב יצא ידי חובתו לפי פסק החוץ גם אם ישלם את המגיע ממנו לפי פסק החוץ באותו מטבע חוץ, הכל בכפוף לדינים החלים אותה שעה על הפיקוח על מטבע חוץ.

(ג) שר המשפטים, באישור שר האוצר וועדת הכספים של הכנסת, יקבע בתקנות דרכים לקביעת שער החליפין של מטבע חוץ לענין סעיף זה.

11. הכרה בפסקי-חוץ

(תיקונים)

(התשל"ח, התש"ן)

(א) בית-משפט או בית-דין בישראל יכיר בפסק-חוץ שנתמלאו לגביו כל אלה:

(1) חל עליו הסכם עם מדינת חוץ;

(2) ישראל התחייבה באותו הסכם להכיר בפסקי-חוץ מאותו סוג;

(3) ההתחייבות אינה חלה אלא על פסקי-חוץ הניתנים לאכיפה על פי חוק בישראל;

(4) נתמלאו בו תנאי ההסכם.

(ב) אגב דיון בענין הנמצא בסמכותו ולצורך אותו ענין רשאי בית-משפט או בית-דין בישראל להכיר בפסק-חוק, אף אם סעיף קטן (א) אינו חל עליו, אם ראה שמן הדין והצדק לעשות כן.
(ג) בהליכים לענין הכרה בפסק-חוק לפי סעיף זה יחולו הוראות סעיף 6(ב) ו-6(ג).

12. ביטולים

בטלים -

- (1) פקודת פסקי דין (איכוף גומלין);
- (2) פקודת פסקי דין (איכוף גומלין - מצרים);
- (3) פקודת תעודות קיום צוואות (מבריטניה וממושבות בריטיות);
- (4) תקנות פסקי דין נכריים, 1928.

13. ביצוע ותקנות

שר המשפטים ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות בכל הנוגע לביצועו, ובתקנות לפי סעיף זה רשאי הוא לקבוע סדרי דין מיוחדים בבקשות אכיפה במידה הדרושה לקיום הסכם בין ישראל לבין מדינה זרה.

דוד בן-גוריון

פנחס רוזן

ראש הממשלה

שר המשפטים

יצחק בן-צבי

נשיא המדינה

[1] ס"ח 244, התשי"ח, עמ' 68.

תיקונים: ס"ח 752, התשל"ה (19.12.1974), עמ' 27;

ס"ח 879, התשל"ח (30.12.1977), עמ' 44;

ס"ח 1305, התש"ן (14.2.1990), עמ' 91.